

El partit que mai s'havia imaginat

El doctor Pompeu Pascual, expresident del club i història viva del poble, recorda els lligams entre Llagostera i el futbol

LLAGOSTERA | MARC VERDAGUER

"Impensable. Ni jo, ni ningú havíem pensat mai que veuríem jugar el València aquí a Llagostera. Fins a l'arribada de l'Oriol (Alsina) i la seva senyora (Isabel Tarragó) era impensable imaginar que a Llagostera hi hauria un partit d'aquestes característiques". Als seus 83 anys, el doctor Pompeu Pascual, integrant d'una de les diverses línies de la coneguda família de professionals de la medicina gironins, és un protagonista indiscutible de la història de Llagostera de les últimes sis dècades. No només pel seus 48 anys com a metge del poble, sinó també per una extensa activitat intel·lectual i social. Pintor, col·leccionista d'art i d'un miler d'edicions del Quixot de Cervantes amb infinitat de llengües, poeta amb diferents llibres publicats, conversador incansable... Pascual no amaga que té en el futbol una de les seves altres grans passions. L'actual president de d'honor del Llagostera va exercir la presidència real durant quinze anys en dues etapes, precisament en la segona va ser el responsable d'Oriol Alsina com a davanter centre golejadors d'un Llagostera de Regional, segueix encara al dia a dia de l'equip i no ha estat estrany veure'l aquesta setmana passada informant-se sobre si el partit d'avui es podia jugar finalment al camp de la població. "És històric. Un fet que quedarà, hi haurà gent que va poder dir que va ser en la fundació del club, l'any 1947 i altres en aquest partit", apunta un Pascual que -anant més enllà de l'impacte de l'arribada d'uns Alsina i Tarragó per als quals no escatima elogis: "el fet que l'Oriol sigui l'entrenador i l'Isabel la presidenta és un fet insòlit, que ha funcionat molt bé i que s'hauria d'estudiar per aplicar en altres llocs" - recorda el futbol com una part consubstancial de la història de Llagostera.

Amic personal del que va ser un dels grans talents futbolístics sorgits dels carrers i les places de Llagostera, Josep Maria García Bancells El Zurdo, Pascual recorda com sempre s'ha jugat a futbol a Llagostera. "A la plaça del poble, que llavors encara era més gran que ara, amb jugadors de tots els carrers. Els que eren de la plaça de Dalt, els del PasseigÉ Els joves no deixaven mai de jugar a futbol... ". El doctor Pascual parla d'un futbol de carrer, de pilotes que començaven en una plaça i que acabaven a l'altre punta del poble i de joves que passaven de jugar als carrers als primers camps, més o menys ben conformats que hi va haver a llagostera. "A l'esquerra del Pont del Ferro, entre Cassà i Llagostera, el de les manufactures a l'encreuament d'anar cap a Vidreres, el de la Manigua, el del costat dels manufacturats...". Futbol amateur, esport d'esbarjo per a adolescents i joves, però, del qual també va sortir un dels millors jugadors gironins d'abans de la ?Guerra: Balbino Clara. Pompeu Pascual, que tindria la col·laboració de Clara bastants anys després quan seria president del Llagostera, parla d'un "golejador de primer nivell a Catalunya que va arribar a marcar tres gols a Platko, en un amistós contra el Barcelona, i que va arribar a la ratlla dels seixant en una sola temporada". Clara va formar part de l'anomenada Davantera de Seda del Girona, on entre d'altres també hi havia Mingu Balmanyà, que portaria l'equip de Vista Alegre a principis de la dècada dels trenta. Gairebé trenta anys més tard, Clara feia feines d'entrenador d'un Llagostera que, amb Pompeu Pascual de president, va reviu en aquells anys seixanta , ja a l'estadi en la seva ubicació actual, quan el futbol regional "gràcies que el tren s'aturava aquí mateix i a partits de gran rivalitat com els que jugàvem contra el Cassà" va viure bons moments. Res semblant, però, ni de bon tros, al que passa ara. "Llavors els nostres ?equips rivals eren el Vidreres , el Caldes de Malavella, l'Anglès, a vegades alguns de la zona del Maresme com Premià i Arenys...", però sense anar mai més amunt. "Ens costava molt enganxar-nos a clubs com Guíxols o Palamós que, com qui diu, gairebé es podria dir que ens havien mirat al Llagostera sempre per sobre de l'espatlla".

I ara el doctor Pascual, que als 83 anys no es perd cap partit a casa i que, per exemple, també va anar al camp del Prat en la darrera eliminatòria de Copa, veurà com aquell davanter que va fitxar a finals dels 80 en la seva segona etapa a la presidència ha revolucionat el club. "Era un bon davanter, recordo que quan marcava un gol

venia a donar-me la mà i jo li posava cinc-centes pessetes a dins", però llavors ni Oriol Alsina, ni el doctor Pompeu Pascual imaginaven veure mai un Llagostera-València de competició oficial.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/esports/2012/10/30/partit-que-mai-shavia-imaginat/588481.html?utm_source=rss